

CANTO AZZURRO

KRISTINA POSILOVIĆ

SADRŽAJ

I. istina je toliko plavičasta da je postala azzurro	1
II. paljba i rat, vjenčanje i medeni mjesec	2
III. prije lansiranja na desetogodišnji put prisjeti se	3
IV. moja je tinta automatic crna, papir je standard bijeli	4
V. kojih je dimenzija ptica ubojica i kako joj se zove kći	5
VI. kozji putovi, zelenkasti zbog tapkanja u svibnju	6
VII. milijuni kockica čekali su zimu	7
VIII. u prvoj ulici desno, u zapučku konobara	8
IX. gdje se hipnotički pipci spajaju s knjigom	9
X. u studenom, kad su drugi snjegovi počeli padati	10
XI. Dragi gosti, muzej se zatvara za dvije minute	11
XII. mali i kruti	12
XIII. gluhonijema slijepoga krila	13
XIV. ako te poželim imati, mogu li te zagrliti oko struka	14
XV. na tisuću i osam trgova	15
XVI. sjetim ga se svakog trećeg dana	16
XVII. misli kao misli	17
XVIII. upecao sam te prošlog ljeta	18
XIX. dva para bermuda i zeleni grudnjak veličine D	19

XX. <i>moj pakao i Sergeov miki maus</i>	20
XXI. <i>ima ime, sve danas ima ime</i>	21
XXII. <i>sirena me upozorava, vrijeme je buđenja</i>	22
XXIII. <i>ne vidim kako lice lebdi s desna na lijevo</i>	23
XXIV. <i>uključit ću video i pogledati sve reklame</i>	24
XXV. <i>Pacifik mi se činio miran i tih, prije prve kave</i>	25
XXVI. <i>kineske kuglice, pregladnjeli psi</i>	26
XXVII. <i>na putu za Maroko sreo sam ga sasvim slučajno</i>	27
XXVIII. <i>misao o njoj jednaka je figuriranju melancana</i>	28
XXIX. <i>“Nisi trebao! Zbilja nisi kad ti kažem!”</i>	29
XXX. <i>večeras ne mogu zaspati</i>	30
XXXI. <i>nazdravljam povratku kupinovim vinom</i>	31
O autorici	32
Impresum	33

I.

istina je toliko plavičasta da je postala azzurro
pamtite lokacije koje navodim jer one *zbilja* postoje,
na njihovim se trgovima
ukazuje canto u pohabanom skaju,
nema razlike u kantu, *zbilja* je samo jedna

II.

paljba i rat, vjenčanje i medeni mjesec
nostalgija su i euforija peljeških mitova,
nemani, vilinske zamke i crni čaj
zaboravljeni su prijatelji zbog kojih ćete poželjeti
da ste saznali više o svome svijetu

III.

prije lansiranja na desetogodišnji put prisjeti se:

koje je boje pismo kojeg muž piše ženi,

kako se zove onaj koji ti pokazuje puškom da je nebo mračno,

imaju li sve ribe peraje ili su neke rođene samo sa škrigama,

koja je sredina lutanja, je li destinacija po izboru čitatelja ili je dobivena na lutriji

IV.

moja je tinta automatic crna, papir je standard bijeli,
priča je as usual važna, a kraj je nešto više optimistic,
“ili je kraj krâj prije samog naslova,
jesu li na početku potrebne više od dvije prije uvoda
ili sam gadno pogriješio u startu?”

V.

kojih je dimenzija ptica ubojica i kako joj se zove kći,
je li pinč nizak, prenizak ili dovoljno visok da pobjegne ptici ubojici,
“jesam li postavio dobra pitanja,
mogu li se njihovi odgovori naći u priči”,
reci mi je li zabavan put divljenja?

VI.

kozji putovi, zelenkasti zbog tapkanja u svibnju,
cipela ružičasta, urezani hologram
od onoga petka u svibnju kada su me zaustavili
i pitali o čemu pišem,
o svibnju, ali nema pravoga odgovora, nikada u svibnju

VII.

milijuni kockica čekali su zimu,
kockice su odrvenjele kao što su se oceani zaokrenuli u maglu
sa '73 u Meksiku,
mrvice soli zgrušale su se u pupčastim žilama,
na ekranu se prikazivao ljubavni film, o dvije djevice i jednom magarcu

VIII.

u prvoj ulici desno, u zapučku konobara
naći ćeš spomen ploču na kojoj piše G,
G kao grad i granica,
zapali sve žice, zapali ga kao tvrdi uspomenu,
G kao gubitak, G kao glad, G kao igra gotova

IX.

gdje se hipnotički pipci spajaju s knjigom
nesretnici žutog lica
ispiru sifilis iz svojih džepova,
tamo je netko prvi vidio nabreklo sjeme,
tamo je netko prvi otpuhivao dim cigarete u Boga

X.

u studenom, kad su drugi snjegovi počeli padati,
naručila je suho cvijeće i crvenim ružem oblijepila oker pozivnice,
njihala se naprijed natrag,
pokušavala je oživjeti suho cvijeće nanoseći mat ruž u dva nanosa
preskupe su bile markice da bi pozivnice imale smisla

XI.

“Dragi gosti, muzej se zatvara za dvije minute, molimo
vas da ne zaboravite ponijeti svoje stvari!”

Činilo se da ih radio valovi mame u svoju probušenu mrežu,
prepun bahate djece i ganutih profesora
otpao se muzej voštanih figura.

XII.

mali i kruti
mozaičke hrskave strukture
kidaju mi krila leptira,
nije toliko nježan koliko može cviliti,
u brzom vlaku ili meni na uho

XIII.

gluhonijema slijepoga krila
ili slijeponijema trakavica
jednoga tijela o kojemu maštaju ulični svirači,
ljepljiva masa ispod sluzavih prstiju,
marcipanska, opasna kao nostalgija, maternica

XIV.

ako te poželim imati, mogu li te zagrliti oko struka
i nositi sve do tornja
gdje su Turci držali pješadiju u čeličnim kavezima,
ako te poželim ugraditi u svoj džep
pusti da tuga uvene, kao i bor u veljači

XV.

na tisuću i osam trgova,
u petnaest tisuća i tristo osam ulica
puta dvadeset tisuća i pet raskrižja,
šapnuo sam ti isto:
“makni mi se s očiju dok te nisam zavolio”

XVI.

sjetim ga se svakog trećeg dana
pa ga dozivam u svoju melankoliju,
molim ga da izađe van,
kava, čaj ili slatko
na jelovniku su pod sekcijom neznana predjela

XVII.

misli kao misli
sve jedna amputiranija od druge,
dnevne novine, ekološki kontejneri
i lomljivi pseći bataci
po kojima mačke uriniraju,
sve jedna ljuća od druge

XVIII.

upecao sam te prošlog ljeta
kada ti se mali nokat lijeve noge zakačio na moju udicu,
pomogao sam ti da spereš crnilo sa grudi,
položio sam te na stare novine, izvadio ti dva rebra
i legao kraj tebe, tonući sve dublje, u Oetkerov puding

XIX.

dva para bermuda i zeleni grudnjak veličine D,
lak na nogama nije joj se razmazao,
kokoš i povrće na žaru,
roba je oprana i kuća sterilizirana,
kokoš se nije bunila, ja sam se žrtvovao

XX.

moj pakao i Sergeov miki maus
Nivein deodorant, tvoj impresionizam,
Željkina logopedija, Martina aritmetika,
Pynchonove točkice i Castrov rum
nisu ništa u usporedbi s tvojom vaginom

XXI.

ima ime, sve danas ima ime,
lako zaboravljivo i be(z)vučno,
B ime kao B slike,
B kao jelovnici B kategorije,
B kao benigna B vizija

XXII.

sirena me upozorava, vrijeme je buđenja,
dišem plitko, još pliće,
ne osjećam jagodice, od Karakoyja do Napulja,
svilenkasta je vrećica digitalnog pepela,
tamnije su sirene u Napulju, nego u Lošinj

XXIII.

ne vidim kako lice lebdi s desna na lijevo,
nisam siguran koliko hladna možeš biti,
ti si dokaz da ne znam gledati
s lijeva na desno dok mi se tvoj profil smije,
sprijeda, s lijeve i s desne strane, naprosto te ne znam gledati

XXIV.

uključit ću video i pogledati sve reklame,
volim reklame jer me uvijek nauče što želim,
otpit ću gutljaj soka i duboko udahnuti,
mora da je film holivudski, a kakav bi drugačije bio,
ne valjda francuski, samo ne francuski, njih ne razumiju ni oni sami

XXV.

Pacifik mi se činio miran i tih, prije prve kave,
što sam duže izbivao s kopna manje mi se svidjela prva kava,
radije sam gledao prema zapadu,
mislio sam kako on ne može gutati malene kao što sam ja,
a ako i može, neće valjda pomorce.

XXVI.

kineske kuglice, pregladjeli psi,
divovske lignje i patuljasti slonovi u herzogovoj spilji,
kada više nisam mogao skrenuti
odlučio sam otploviti na peraji slane ribe,
nisam bio izazov, ne vole me lignje, još manje slane ribe

XXVII.

na putu za Maroko sreo sam ga sasvim slučajno,
brbljao je o sjevernim lukama i melancanima koje je kupio,
nisam se mogao sjetiti koje su boje melancani,
mora da sam ga zamrznuo jer ih on ne bi kupovao,
ne u Maroku, ne po ovakvoj vrućini

XXVIII.

misao o njoj jednaka je figuriranju melancana,
znam da joj se to ne bi svidjelo
jer ih ona sigurno jede, njezini su prave boje,
ona sada miriše mene koji sam joj toliko blizu
da gotovo da ne moram više zamišljati

XXIX.

“Nisi trebao! Zbilja nisi kad ti kažem!”

Kupio sam joj firentinsku morsku algu,
to joj je nagrada za dane kada je gledala prema Pacifiku,
nju će kriviti što je Jeruzalem čitala dok joj prsti nisu prokrvarili,
a opet, bit će joj drago da nisam trebao, ali sam se ipak sjetio.

XXX.

večeras ne mogu zaspati,
gledam slike s našeg vjenčanja, ti u najlon haljini, ja nasmiješen,
oko mene se vuku brodovi, od Napulja do negdje,
dok brojim ulice, prema kopnu i ulici broj 5,
na slonovoj si peti koja me nepodnošljivo svrbi, sve do negdje, do doma

XXXI.

nazdravljam povratku kupinovima vinom,
zamolio sam Turke da mi otvore kavez,
sjedam ispred televizora i opuštam se uz njezin film,
nisam trebao potrošiti i taj komad papira
ali ne brinem se jer sam ionako zaboravio zadnju rečenicu pisma

Kristina Posilović

Rođena 1982. u Rijeci. Diplomirala hrvatski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Rijeci, završila poslijediplomski specijalistički studij Odnosi s javnošću na Fakultetu političkih znanosti te apsolventica na doktorskom studiju književnosti, kulture, izvedbenih umjetnosti i filma na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Članica Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika i Hrvatskoga društva pisaca. Dobitnica godišnje nagrade Primorsko-goranske županije za doprinos u promicanju ljudskih prava i rodne ravnopravnosti (2013). Živi i radi u Zagrebu.

Objavila šest knjiga pjesama: *Agara* (2005), *pHI ODessa* (2007), *Barcelona* (2009), *Canto azzurro* (2012), *O vječnosti i drugim nepravilnostima* (2013) i *Kuga i njezine kćeri* (2016).

Biblioteka elektroRI

knjiga 3

Kristina Posilović

CANTO AZZURRO

© 2018 Kristina Posilović

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2018

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

© jakkapan / Fotolia.com

ISBN 978-953-345-589-1 (HTML)

ISBN 978-953-345-590-7 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-591-4 (PDF)

ISBN 978-953-345-592-1 (MOBI)

Prvo izdanje

Izdavački centar Rijeka, Rijeka, 2012.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Rijeke.**

